

Хіммаш – подарунок долі

[Наталя Ніколайчук, ХМ-31а, випуск 1977 року]

#4 от 28.02.2018

Студентська молодість! Яких тільки спогадів не навіюють ці два солодких слова: пізнавальних, театральних, авантюрних, культурних, дружніх, любовних, сільських, міських, лісових, паркових, спортивних, чого грішити проти правди – і ресторанних теж! Даремно в якійсь гуморесці рекомендувалось в інституті забути про школу, а на роботі – про інститут, мовляв життя само навчить. Викладачів, інститут, друзів молодості просто неможливо забути. Не меркнуть в душі образи наших викладачів: декана К. Г. Сєдашової, завідувачів двох кафедр факультету – професорів М. О. Гаврі та В. Т. Єфімова, доцентів В. В. Шутєєва, А. Р. Ястребенецького, О. І. Бітеньок, В. М. Левіна, З. М. Каневської та багатьох інших. Ми, хіммашівці 1971–1977 років, ніколи не втрачали зв'язку – листувалися, продовжували дружити та завдяки організаторським талантам Ольги Меркулової, Галини Казус, Олександра Даниленка і Вікторії Климової «офіційно» зустрічалися кожні 5 років. І щоразу своєю присутністю радує і надихає нас улюблений Ігор Іванович Литвиненко – випускник першого післявоєнного набору хіммашу, його гордість і легенда: доцент, зав. кафедри, декан факультету.

Зустрічаємось, згадуємо людей та події, інститутські науки та викладачів, хоч, на жаль, хтось іде поряд з нами лише в спогадах. Ось і нині сумували ми за старостою і душею групи Вадимом Чеботковим, з яким уже не доведеться зустрітись, бо його заманили до себе інші світи...

І от нещодавно пам'ять серця знову привела нас в інститут, тепер уже через 40 років. З різних причин ряди рідіють, та все ж зібралось нас близько 50 чоловік: не лише харків'яни, для зустрічі з молодістю не жаліють ні сил, ні часу друзі з інших міст України, з близького та далекого зарубіжжя. Більше того – до вогника хіммашу приєднуються колишні студенти з інших курсів та споріднених факультетів. Везуть не лише сімейні фотографії, спогади та

сувеніри; цьогоріч ми переконалися, що роки не вивітрили з сердець душевне тепло та бажання допомагати.

Тоді, в далекі 70-ті, на нашому курсі навчався молодий чоловік з обмеженими можливостями Олексій Неділько. Здається ніколи не відчував він себе покинутим та самотнім, поряд завжди були друзі: за найменшої потреби переносили його інвалідну колясочку з тротуару в учбовий корпус, з поверха на поверх... Тому й до сьогоднішнього дня залишився він приятною, доброзичливою людиною, не пропустив жодного з наших зльотів. Нині ж був до сліз розчулений, коли виступив Іоакім Кочмарек, передав привіти від тих, хто не зміг приїхати, і від імені всіх німецьких друзів – їх у ХМ-31 навчалось одинадцять – вручив пану Олексію 1000 євро на придбання сучасної коляски.

Часу від часу лунали репліки: «Ой, ти зовсім не змінилась/не змінився!» Якщо говорити про риси характеру, то таки так – хто був веселим або серйозним, бундючним чи передбачливим, той таким і залишився. Тож, поки народ обмінювався новинами, спогадами і обіймами, дехто побіг вуличками і аудиторіями інституту, захотілося побачити дорогі місця. Ми з Олександром Середою побували в старому хімкорпусі, шукали велику хімічну аудиторію, зайшли в лабораторії.

На кафедрі фізичної хімії побачили викладачку зі студенткою, Олександр зробив щонайсукцесивніше обличчя, громовим голосом нагнав жаху на обох:

– Хвостистів ганяєте?! Правильно, знання повинні бути міцними! Ви ж не забудьте її спитати про закони Коновалова!

Помилювались старовинними витяжними шафами, радісно доторкнулись руками чи хоч очима до різного лабораторного приладдя, нарешті виходимо і знову пан Середо хуліганить: – Пані викладачко! Вам допомога не потрібна?! А то я міг би... Ви ж спитали все, про що я Вам нагадав?

Студентка затріпотіла всіма фібрами душі, викладачка засміялася, а ми поспішили до своїх, щоб не прогаяти час безцінного спілкування. Спілкування не заради отримання інформації, не для показу нарядів чи досягнень – просто побути поряд, переконатись – ми ще маємо час у житті, ще можемо подихати одним повітрям і одним духом! Пан Анатолій Бігуненко на кожну зустріч привозить свою поетичну творчість, а цього разу прочитав нам цілу поему про нас, молодих, і про наш ХІММАШ.

Зайшла на сайт НТУ «ХПІ» – переконалися, що наша Alma Mater не стоїть на місці, навіть сказати «іде в ногу з часом» буде неправильно. Правильно буде сказати – переганяє час. Це видно не тільки по оновлених корпусах політеху, кожен рядок у переліку факультетів, кафедр, спеціальностей підтверджує таку думку. І в назві улюбленого хіммашу, пісні нашої молодості, тепер звучать інші, співзвучні сучасності ноти! Він тепер називається факультет інтегрованих технологій і хімічної техніки, а студенти навчаються на 4 кафедрах.

Тож без перебільшення і з радістю бачимо – наш інститут, нині національний Університет, наш рідний факультет був і залишається флагом і гордістю на ниві вищої освіти України. Наснаг і перемог!